

Sammenligningen op, da han behandlede disse Forhold her paa Rigsdagen, og det skal jeg derfor nævne i denne Forbindelse. Den højtærede Minister sagde om den foregaaende Ordning, at den vilde medføre en samlet Udgift af Lagerleje paa 22,9 Mill. Kr., altsaa baade for Korn og Majs og Oliekager; den blev paa 21,3 Mill. Kr. Han sagde, at Tørringen vilde komme til at andrage 9 Mill. Kr., det blev 8 Mill. Kr. Han sagde, at Fragt og Kørsel vilde blive 6,4 Mill. Kr., det blev 5,9 Mill. Kr., og han sagde, at Administrationen vilde komme til at koste 3,5 Mill. Kr., det blev 3,2 Mill. Kr. I Juni Maaned 1920, da man var lige ved Afslutningen af det hele Regnskab, sagde han med andre Ord om sin Forgængers Ordning, at den vilde koste 41,8 Mill. Kr., medens det viste sig, at den kun kostede 38,4. Om sin egen Ordning sagde han derimod: Lagerleje vil komme til at koste 10,7 Mill. Kr.; den kom til at koste 14,9 Mill. Kr. Han sagde: Tørring vil komme til at koste 5 Mill. Kr.; den kom til at koste 6,8 Mill. Kr. Fragt og Kørsel — dér havde den højtærede Minister Held med sig — budgetterede han til 7,2 Mill. Kr., medens den kun kom til at andrage 5,1 Mill. Kr., og om sin Administration sagde han, at den vilde koste 1,5 Mill. Kr., medens den i Virkeligheden kom til at koste 2 Mill. Kr. Tilsammen havde han angivet sin egen Ordning til 24,4 Mill. Kr., den kom til at koste 28,8 Mill. Kr. Alt dette medførte, at den højtærede Minister, den Gang han fik sin Ordning vedtaget, havde faaet Befolkningen til at tro, at den foregaaende Ordning havde været daarlig, utilbørlig, ensidig og urimelig, og at han nu skulde spare alene paa dette Omraade 17½ Mill. Kr. Han kom kun til at spare 9½ Mill. Kr., og det udelukkende, fordi Ordningen omfattede noget helt andet end det, hans Ordning omfattede.

Den højtærede Landbrugsminister greb Anledningen til at udtale sin Tak til Brødkornsadministrationen for dens Ledelse i den Tid, han havde haft denne Sag i sin Haand. For saa vidt der deri kunde ligge en Antydning af, at Brødkornsadministrationen, for saa vidt det er de samme Mennesker, der er Tale om, skulde have handlet ud fra andre Principper, den Gang de styrede sammen med mig, saa vil jeg nedlægge en bestemt Protest derimod og sige, at akkurat de samme Krav om den strengest mulige Økonomi med Hensyn til Gennemførelsen af Administrationen var stillet til dem den Gang og gennemført af dem efter bedste Evne. Og i hvilken Grad den højtærede Landbrugsminister har været ude af Stand til at forsvare, hvad han sagde i 1920, har jeg paa vist

ved Bemærkningerne om, hvorledes det forholder sig med Lagerleje, som den højtærede Landbrugsminister søgte at fremstille som et Unicum af Urimelighed, medens det er godtgjort, at den højtærede Landbrugsministers Ordning har kostet det samme, skønt det har været et mindre Kvantum Korn, han har haft med at gøre.

Til sidst gør saa den højtærede Landbrugsminister nogle Bemærkninger af almindelig Natur. Han kommer ind paa tidligere Kornordninger og deres Dyrhed, som slet ikke har nogen som helst Betydning i dette Forhold. Jeg har jo aldrig paastaet, at mine Kornordninger i Krigstiden kunde eller vilde blive billige. Jeg har aldrig stillet i Udsigt, at de ikke skulde koste noget, tværtimod. Men naar nu den højtærede Minister til sidst gaar ind paa den Betragtning, at hvad der foregik i Krigens Tid, var en usund og farlig Politik ved det Princip, der var nedlagt deri, saa maa jeg dog have Lov til at gøre en Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister. Han mente, at jeg med stor Glæde og Tilfredsstillelse førte Rigsdagen ind i disse store og kostbare Ordninger, den højtærede Landbrugsminister synes at tro, at Krigstiden var en saadan Art Forlystelsestid, hvor det var med en sand Fryd, at man gik til Arbejdet for disse store kostbare Ordninger. Nej, den højtærede Landbrugsminister, som i Krigens Tid sad udenfor og havde det, som han nu privat godt kunde have det, og som havde den Fornøjelse, som man kunde have af Krigstiden — den højtærede Landbrugsminister synes ikke at have fulgt med stor Opmærksomhed, hvorledes Forholdene udviklede sig herinde paa Rigsdagen, skønt han dog maatte vide noget derom. For det første maa den højtærede Landbrugsminister have glemt, at det oprindeligt var de konservative Partier, de, som han nu støtter sig paa, Venstre og det konservative Folkeparti, som krævede en Politik, der lød paa, at man skulde købe til den højeste Pris eller i hvert Fald til en meget høj Pris og saa sælge for Statskassens Regning med Tab, idet alle erkendte Nødvendigheden af, at Befolkningen fik Varerne til en rimelig Pris. Det var Venstre og de Konservative, som rejste dette Krav allerede i Januar Maaned 1915. Da sagde jeg nej dertil, og da var der et Medlem af det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som sagde til mig, at jeg kunde dog ikke afvise det, for naar man saa ud i Fremtiden, kunde noget saadant blive nødvendigt. Dertil svarede jeg det ærede Medlem Hr.